

[Jørgen Gram.]

mulige Sikkerhed for Varernes Levering, og hvor vi kan købe mod Levering af tyske Varer.“

En anden af de officielle tyske Deltagere udtalte:

„Vi er rede til at købe Overskudsproduktionen af Landbrugsvarer fra vore Nabolande, og vi vil ikke gøre Vanskeligheder mod en Indførsel, men indrette egen Produktion efter det, vi kan faa. Prisen maa vi paa begge Sider være enige om, men vi kan og vil ikke forlange, at de danske Bønder skal levere deres Varer under Produktionsprisen. Hvad kan De foreslaa os med Hensyn til Sikkerhed for Levering“ — det kommer man igen tilbage til — „i Fremtiden?“

En tredje udtalte — jeg tillader mig at citere igen —:

„Jeg forstaar, at dansk Landbrug saavel som tysk Landbrug maa have Sikkerhed for Afsætningen af sin Produktion, men i England, dør orienterer man sig i Retning mod Ottawa, dør er Sikkerheden ikke stor. Danmark vil derimod ikke finde nogen sikrere og bedre Aftager end det tyske Marked.“

Og en fjerde:

„Man er i Tyskland konkurrencedygtig for alle Varer. Dersom man fra dansk Side kunde paapege, at dette ikke var Tilfældet, vilde man i Tyskland undersøge Sagen og faa Forholdet rettet.“

o. s. v.

De danske Deltagere sammenfattede umiddelbart efter Mødet Resultatet af Forhandlingen i følgende — og dør var det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen naturligvis ogsaa til Stede —:

„Dersom vi kan opgive, hvor store Mængder Levnedsmidler vi vil kunne levere til Tyskland i en Aarrække, er det tyske Landbrug rede til at tilpasse sin Produktion derefter“,

og i to Punkter til.

Efter saadanne Udtalelser vil man vel kunne forstaa, at danske Landbrugerens Repræsentanter til Standsfæller vil kunne sige: Vi maa hævde, at Afsætningsmulighederne er der, og at de maa udnyttes. Om danske Husmænd eller deres Førere vil tage en anden Stilling, maa blive deres Sag, og det maa de naturligvis staa til Regnskab for over for deres Folk.

De egentlige Handelsforhandlinger ligger jo imidlertid i Regeringens Hænder, og jeg skal endnu for Fuldstændigheds Skyld nævne, at i Regeringsorganet „Politiken“ for 17. November 1936 oplyses det paa

Spørgsmaal til den tyske Landbrugsministers Stedfortræder Dr. Reichler, der talte i Dansk-tysk Selskab, om de nye Handelsforhandlinger vil føre til ny Afsætning, at det vilde være rimeligt, om de førte til en øget Afsætning, thi det er overhovedet derfor, der optages en Forhandling.

I en anden Avis, der citerer de samme Udtalelser, udtales der:

„Gør Danmark rigelig Brug af dette Tilbud, er alle Bekymringer for Afsætningen af Landbrugsvarer overflødig.“

Jeg kunde endnu supplere disse Oplysninger med bestemte Eksempler paa, at vi vilde have kunnet levere adskillige Landbrugsvarer til Tyskland ud over det, vi kom af med i 1936, f. Eks. flere Heste. For Foderets og Pengenes Skyld havde vi stærkt Brug for Afsætningen, men den danske Regering gjorde ikke et Forsøg paa at føre det ud i Livet, men modsatte sig det, og vi fik omgaaende Meddelelse om, at det var ikke muligt at forøge Udførselen paa dette Omraade, skønt man fra tysk Side havde ønsket det.

At den højtærede Udenrigsminister dog ogsaa selv har ment, at der var Mulighed for en Forøgelse i 1937 i Forhold til Aaret før, fremgaar deraf, at efter hvad jeg ved og Ministeren selv oplyste, begyndte den danske Delegations Leder, Hr. Svenningsen, Forhandlingerne med at henvise netop til de Ønsker, det danske Landbrug havde fremført. Den højtærede Udenrigsminister udtalte da ogsaa den 12. November til Erhvervsrepræsentanter — altsaa efter at Forhandlingerne var i Gang —:

„Dersom imidlertid de danske Indkøb i Tyskland skulde blive tilstrækkelige dertil, kan man aftale en Forøgelse af Samhandelen.“

Her har vi Udenrigsministerens egne Ord for, at en Forøgelse af Eksporten ikke kommer til at strande paa Viljen fra Tyskland til at købe, men paa, at vi ikke foretager de Indkøb, der nu engang er Betingelsen.

Det danske Landbrug maa lægge Regeringen dette paa Sinde. Landbruget kan kun som før komme til at staa paa egne Ben, hvis det ikke hindres i at faa de Indtægter ved Eksport, som der er Mulighed for, og efter det af mig dokumenterede tror vi fremdeles, at saafremt der er Vilje til det hos Regeringen, vil vi kunne afsætte meget mere til Udlandet, end vi gør. Denne Antagelse hviler ogsaa paa de Udtalelser, der fra højeste Sted, fra selve den tyske Landbrugsminister, er fremkommet paa Bondedagen i Goslar baade i 1935 og i